

Un proces complex: educația materialist științifică și umanist-revoluționară a tinerei generații

In dezbaterea organizațiilor U.T.C.

de la ficțiune și absurd la triumful rațiunii

O MARFĂ IDEOLOGICĂ EXTREM DE NOCIVĂ

Pentru orice observator atent al fenomenelor legate de proliferarea și expansiunea unor secte în emisfera occidentală o situație contradictorie și paradoxală s-a născut în ochii în vreme ce numeroase cercuri ale opiniei publice, personalități politice, culturale și științifice, organisme oficiale, guvernamentale, asociații dintre cele mai diverse constituționează peocul pe care îl reprezintă secetele pentru libertatea și integritatea fizică și psihică a milioane de oameni. Tentaivele de a impotriva lor, unele cercuri reacționare, aflate în obscure combinații de interese cu o cincinel de spionaj și divisiunile din unele țări capitaliste, caută să le „rețeze” influența sectelor, organizând pe canale oculte un veritabil „export” de material propagandist mistico-religios, menit să contribuie la destabilizarea și subversivitatea realității din țările socialiste. Tentaivele otrăvite ale unor secte, care au scandalizat și terifiat opinia publică occidentală și pe care nu de puține ori chiar autoritățile din țările capitaliste occidentale nu pregătă să le „blocheze” sau să le „rețeze”, sunt „stimulate” să se „întindă” spre alte zone de expansiune de predilecție țării socialiste, profitându-se de orice ocazie, de orice contact și canal de comunicație: modă, turism, schimburi culturale și artistice etc.

Vechi minciuni pentru noi credințioși

practicile catolicismului, căruia, în fața sa, au avut un caracter de adevărată revoluție, în absența sentimentului profund al religiozității. Inclinarea spre ezoterism a tânărului Steiner s-a accentuat din ce în ce mai mult, pe măsura frecvenței cercurilor de cercetare, în special în Berlin. Preocupându-se de întemeierea unei pedagogii... „științifice”, Steiner a încercat să concilieze ireconciliabilul, să unifice știința și teozofia, intuitivul și raționalul și percepțiile sensibile. El a urmat să dea o interpretare ezoterică creștinismului, afirmându-se ca un ocultist preocupat să fondeze o „știință”, care va pune supranaturalul la îndemna omului fără intervenția salutară a unui Dumnezeu „transcendent” (R.P. Verneite).

În viziunea steineriană omul este o ființă eminamente ațofilă, ce trebuie să-și regăsească, înainte de a se autodistruge, limbajul primordial care să-i pună în corespondență simțurile cu mediul ambiant natural. Steiner era convins că în Univers domnește un determinism latent ce ar fixa fiecărui individ un loc precis. Revelația lui ocultă pe care fiecare însuși o cupă în marele mecanism universal nu survine decât în condițiile problemei cruciale a existenței este „de a găsi o cale de cunoaștere care să unescă spiritul din om cu spiritul din univers”, restaurând vechile valori presimțite de romanticii și romanticele de omul modern. Pentru Steiner simțurile își trimit „correspondențe” secrete, se împletește și face posibil „analogiile” evocate cândva de alchimisti, între microcosmos și macrocosmos. El stabilea existența a șapte planuri de conștiință legate între ele prin raporturi unitate sau ignorate, care ar reprezenta tot atâtea „chei” pentru omul dornic să exploreze. În concepția lui Steiner astrologia juca la rîndul ei un rol de prim ordin. Prin intermediul astrologiei omul era în măsură să descopere adevărata sa menire și

finalitate în concordanță cu planurile divinității. „Există o evoluție — spunea Steiner — care merge într-un sens opus celui care avansează spre viitor dar care interfează cu ea: evoluția astrală. Cunoașterea acesteia este condiția necesară a „privirii spirituale”. Omul comunică cu zeii atunci cînd ia cunoștință de ideea din realitate”. În cercință să se cunoască pe el însuși oamenii ar dobîndi o viziune nouă, ar stabili o relație strînsă cu universul „la confluența celor două realități: senzorială și suprasenzorială”. Între 1902 și 1910 Steiner își va defini și prezenta, doctrina migristinspre teozofie spre antroposofie. Separându-se în 1913 de teozofia berlineză, Steiner începe să-și constituie propriu-zis grupul. Societatea antroposofică al cărei sediu se va stabili ulterior la Dornach, în Elveția, și unde va fi elădit un citad tempu antroposofic, lînta mai multor ataceuri și chiar a unor incendii devastator. Rudolph Steiner moare în 1925.

Elucubrările lui Rudolph Steiner au fost preluate și epurate de discipoli ai săi, grupuri în așa-zise centre antroposofice, care există în unele țări capitaliste.

Antroposofia, așa cum este propagată astăzi nu este o doctrină filozofică în adevăratul sens al cuvîntului. Ea este mai degrabă un corpus eterogen de idei religioase și principii de educație cu pretins caracter științific, vizind o reformă fizică și spirituală a individului care, urcînd pe scara evoluției, va reintrîni divinitatea de la care puerede și a cărei participare și înțelegere, alteleci inconștienți, el este.

În actuala concepție, conștiința antroposofică nu poate să ciștige teren fără adaptarea stimulată a unei noi metode de lucru, percepcie nouă a mișcărilor, formelor, culorilor și sunetelor (Durythmic), fără o nouă percepție a materiei și a artei, fără reintroducerea în agricultură a naturii și a mediului natural, fără o nouă percepție a limbajului și a simțurilor, mișcărilor și cuvintelor unificate.

Ideile antroposofice se vor o religie fără ritualuri sau dogme. „O lucră la cunoștință despre prezența divină în univers și o tentativă de a asculta glasul lui Dumnezeu prin intermediul manifestărilor sale”.

În pofida ambițiilor sale deschiște afirmate sau implicite antroposofia se dovedește în atenția examinarei de o bizară și gustul unor inși veltari cu inclinații ezoterică și bovarice, manifestînd dispreț față de existența normală, un univers fantasmagoric și evanescent, un surrogat de cunoaștere, o pseudotrăire, un refuz al realității, al îndatoririlor sociale și responsabilităților pe care le are orice individ în societate.

Antroposofia este departe de a reprezenta o formă de cunoaștere eliberată de „servituzile” rigorii și rațiunii. Ea este o formă de misticism travestit îndrăgînt unor practici oculte, cu pretenții inițiatice și ezoterice, nu mai puțin nocive decît alte forme și manifestări de misticism și obscurantism, specific activității sectelor și aberațiilor religioase dintotdeauna.

MIHAI MILCA

nal transgus stipendiat o vreme de bine știută și pe deplin amovisă, oficiu de propagandă diversionistă ce-și zice „Europa liberă”. Că doamna Ileana Augusta face o pasiune subită și intensă pentru G.B. e o chestiune de jurnal intim; dar că această pasiune degenerază cu timpul, ajungînd să constituie paravanul unor activități cu evidentă tentă antisocială, aici nu mai putem rămîne indiferenți.

Deci, cunoscîndu-l pe G.B., doamnei profesorei descoperă odată cu fiorii noller sentimente, similitudini între logoreice estetizante ale acestuia și ideile

Alcătuît din două corpus-uri de scrieri, cele ale vechii legi (Vechiul Testament) și cele ale noului (Noul Testament), Biblia este, astfel, cartea a două religii de aici și multe nopo-triviri de ordin religios, chiar, între cele două Testamente.

Faptul, prea evident, n-a fost lăsat în afara dezbaterilor dogmatice și, tot de aceea, nici n-a primit o singură interpretare.

Mai înții, și multă vreme, a dominat și, formal, încă domnă punctul de vedere conștient, deci acela care pune Noul Testament în prelungirea firească a celui vechi. Pavel în Scrisoarea către Galateni III, 24, bunăoară, socotea că „Legea (adică vechea lege) n-a fost un îndrumător spre Hristos” de atunci și pînă azi se admite — deși nu unanim, în medii religioase, se înțelege — că istoria creștinismului „începe o dată cu protoevanghelia, cu cea primă bunăvestire, care se deschide Sf. Scriptură (Facerea) și se încheie cu „Evanghelia veșnică” din viziunea sf. Evangelist Ioan”.

Dar, totodată, și-a făcut loc o interpretare disonantă, adică, în aceste cuvinte, una care, deși nu contestă autoritatea Vechiului Testament și aportul său la constituirea creștinismului, tînde către o anumite autonomizare a Noului Testament.

În orientarea protestantă a demitologizării Bibliei, de exemplu, nu numai că se manifestă un interes aparte pentru un creștinism ca simplă ideologie: ca morală, ca doctrină politică ori ca filozofie supuse credinței dar și, ce deosebite, pentru Noul Testament.

Rudolf Bultmann (teolog german care a stat la începuturile acestei orientări) de pildă, propunea o „lectură” a sensurilor ascunse, deci una care să lase de o parte „povestea”, deopotrivă, a Vechiului și a Noului Testament.

Interesat mai mult de Evangelhii, dar în sensul lor ascuns, de credința pe care ar conține-o, de „Hristos al credinței”, se îndoiește de valoarea pentru religie a admiterii în continuare, a unui Hristos ca personaj real, cu existență, fie și parțial, istorică.

Astfel că în locul unui creștinism în care atît Dumnezeu și Isus Hristos apar ca prota gonisti într-un fel de dramă a lumii, prinși cum sint într-un scenariu mitic, Bultmann punea un altul redus la credința în stare pură.

Firește că nici Bultmann nici teologii așa numiți „morți la Dumnezeu” nu contestă existența lui Dumnezeu. O pun însă în alți termeni, mai potriviti cu starea epocii și, totodată, cu necesitatea adine redimită a relansării unui nou „misionariat religios”.

GH. VLĂDUȚESCU

imbrășiează într-o privire panoramică texte semnificative din literatura română și universală, clasică și contemporană, care probează permanența și actualitatea idealurilor umaniste progresiste. E vorba deci de un interesant instrument bibliografic care se recomandă interesului activelor U.T.C., al publicului cititor larg.

La închiderea ediției

De curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

de curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

de curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

Dumnezeu și Isus Hristos, demitologizări, sint „împinși” mult înapoi, într-o zonă inaccesibilă. Încît, parafrazînd cele spuse, în alt context, un filozof kantian din secolul trecut, despre Dumnezeu și Isus Hristos, așa cum apar în „scala demitologizării”, credințioșii n-ar putea să spună mai mult că sint decît nu sint, iar lumca nu și-ar putea-o, explica decît în această formă de existență pur fenomenală. Deci n-ar putea să răspundă decît la cum este lumca aceasta și nu la ce este?

În reprezentarea tradițională, narativă, mitică asadar, Dumnezeu și Isus Hristos vor fi fost „hipostazi” într-o realitate substanțială”, tot așa cum s-ar fi procedat, pentru a zice ca același filozof, în idealismul absolut și spiritualist. Căci așa cum în idealismul de acest fel se la spiritul ca „existență în sine” și se substanțializează, tot așa lui Dumnezeu și lui Isus Hristos li s-au dat existență aproape corporală. Or, Dumnezeu și Isus Hristos ar trebui să fie

Argumetele cunoașterii științifice

doar credința în stare pură și, deci, fundamentul mistic al vieții omenești în toate determinările ei: politice, morale, filozofice, artistice, chiar economice și științifice. Deci o credință simțită activ și nu formată și întretinută de reprezentări.

Limitată ca atare la o dezbateri în cercuri restrînse, de teologi, problema demitologizării pentru o relansare a credinței evanghelice n-a fost pusă în afara, totuși, a unor tendințe mai vechi în creștinism și nici n-a rămas în savante pagini de carte.

Tendința către o contrare a credinței în Evangelhii și de „lectură” mai puțin narativă și a acestora s-au putut observa mai înainte și se pot în continuare observa în cercuri ceva mai largi decît cele ale teologilor specializați.

Bunăoară, în tot mai mult în lume, în ultima vreme, problemele în cauză fac obiectul lucrărilor de popularizare religioasă, deci a aceloramente credințioșilor simpli, neinteresate, sau incapabili astfel să pătrundă în „hășurile” dezbaterilor pur teologice. În consecință, se socotește că pînă și simplul credințioș trebuie să treacă sensul deasupra naratiunii. Ar interesa prea puțin, sau oricum mai puțin decît învățătura, faptul că Isus Hristos a existat ca atare sau

GH. VLĂDUȚESCU

imbrășiează într-o privire panoramică texte semnificative din literatura română și universală, clasică și contemporană, care probează permanența și actualitatea idealurilor umaniste progresiste. E vorba deci de un interesant instrument bibliografic care se recomandă interesului activelor U.T.C., al publicului cititor larg.

La închiderea ediției

De curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

de curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

de curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

ori, că scrierile care alcătuiesc Noul Testament sint sau nu sint autentice.

Ar prima însă învățătura, sensul și puterea ei de penetrare și rezistență.

Incomodă prin dificultățile de acceptare, „naratiunea” cratologică, și nu numai ea, dealtfel, este meru mai lăsată de o parte în profitul învățăturii creștine în sine și deci al credinței, aflată, azi, mai mult ca oricînd într-un grav impas, structural, produs de impactul cu epoca, de declajul valorilor dintre ea și opțiunile „profane” ale epocii. Pentru a se ieși din gravul impas, în același timp cu alte mijloace, este folosit, și nu în ultimul rînd, și acesta, al centrării în spiritul evanghelic. S-ar părea că este vorba de o revansă, de o cedare, căci ce altceva ar putea să însemne renunțarea la mitologia Vechiului și Noului Testament?

În realitate se renunță cît se renunță și unde, fiindcă nu este vorba de o condiție generală și radicală, pentru a se cîștiga în credință. Căci în locul unor divinități cu un comportament simțim-uman se identifică în sensurile lumii sensurile evanghelice. Se spune, de pildă, despre ereștinism, despre necreștinism, ca atare, iar nu despre Dumnezeu, că ar fi chiar „viața” și „calea” într-un sens deopotrivă omeneș și cosmic.

Modificări, de bună seamă, neesențiale, întru cît sint cercetate din perspectivă pur religioasă. Căci, desigur, nu se aștează la fundamentele credinței religioase și ale creștinătății. Ele par însă esențiale dacă sint privite din alt unghi, anume din acela care trimite la rolul și rostul religiei în contemporaneitate. În pericol, în fața valorilor laice, tot mai cuprinzătoare și mai evidente, decît mai convingătoare, religia (în cazul nostru religia creștină) a trebuit să-și modifice, chiar unele structuri de bază, a trebuit să pună în discuție pentru a le unde dintre dogme pentru a le „acorda” cu epocă. Toate acestea însă nu urmează unei esențiale nevoi de progres, unei dialectice imanente necesare.

Faptul este de primă însemnătate pentru înțelegerea sensurilor, modificărilor care se întimplă în creștinismul contemporan, căci pe de o parte ne indică o acțiune internă de modernizare, de adaptare la viața secolului, iar pe de alta că toate acestea nu urmăresc altceva decît un nou „misionariat”. Adică, în alte cuvinte, relansarea religiozității creștine.

Modernizarea religiei asadar, este o operațiune care nu urmărește altceva decît sporirea religiozității.

GH. VLĂDUȚESCU

imbrășiează într-o privire panoramică texte semnificative din literatura română și universală, clasică și contemporană, care probează permanența și actualitatea idealurilor umaniste progresiste. E vorba deci de un interesant instrument bibliografic care se recomandă interesului activelor U.T.C., al publicului cititor larg.

La închiderea ediției

De curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

de curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

de curînd revista, „Ifjúmunkás a tipar și o alegere de texte sub titlu „Literatură și ateism”. Beneficiu de un substanțial cuvînt introductiv semnat de Gh. Vlăduțescu, lucrarea

Infinitul văzut de aproape

Stimați cititori,

Permiteți-mi să încep prin a vă mulțumi pentru scrierile interesante trimise și prin a-mi cere scuze că nu voi putea răspunde tuturor solicitărilor dumneavoastră. Întru cît spațiul alocat rubricii este limitat și pentru a nu supraîncălzesc pe nimeni, am ales de această dată prima scrișoare sosită pe adresa redacției pentru „Infinitul văzut de aproape”, acesea aparținînd lui Nicolae Cazacovșchi din Bacău. Mulțumesc însă și Adrianu Morarușu din același oraș pentru frumoasele rapoarte adresate și lui Vasile I. Popa din Șerbănești-Vilcea, și lui Nacu Marian din Corod-Galați și tuturor celorlalți care mi-au scris. Sînt plăcut impresionat de conținutul scrișorilor dumneavoastră, de maturitatea și seriozitatea problemelor pe care le ridicați, de patriotismul, dar și de umanismul sincer, profund, care se desprinde din mai multe scrișoare. Voi răspunde întrebărilor în calitate de părinte care a avut ocazia, sansa de a trece printr-o experiență umană deosebită, și așa putea spune deosebită. Fînd un om obișnuit, pasionat încă din copilărie de zbor, atît ca desprindere de Pămînt, dar și ca simbol al eliberării de obscurantism, prejudecăți, superștiii și de tot ceea ce poate îngrădi cunoașterea în cel mai larg înteles al cuvîntului, am reușit să deșin al 103-lea locuitor al Terrei care a avut posibilitatea să-și vadă propria planie din afara atmosferei care o înconjoară, din spațiul vid și neșir, numit cosmos.

Succesul misiunii cosmice îndeplinită este, de asemenea, al nostru, al tuturor. La realizarea lui au participat foarte mulți pămînteni, mulți români, oameni de știință, ingineri, tehnicieni la cel mai înalt nivel, dar și oameni de știință militari și de arme tot mai sofisticate? — sint întrebări care încet, încet își vor găsi răspuns în rîndurile rubricii noastre.

Nicolae Cazacovșchi om, care după cum simi scrie, iubete aria, cultura, și tot ce e mai bun și mai curat pe acest pămînt, care se hrănește spiritual cu muzică bună, pictură, artă grafică și filme bune, este întărit de o mare pasiune: are în cu am fost executant direct al misiunii încredințate.

De ce? și cît de greu se zboară în cosmos? ce fac oamenii acolo? și de ce departe? Într-o vreme în care totul se fie murdărit de satelii militari și de arme tot mai sofisticate? — sint întrebări care încet, încet își vor găsi răspuns în rîndurile rubricii noastre.

Locuim pe o planetă dintr-un sistem astral mic, la o margine de galaxie. Oare să fim singuri în acest Univers, înfinți? Și dacă nu sintem singuri, să fim oare cei mai dezvoltăți? Întrezele de la care plecăm sint în cel mai sigur și în cel mai sigur sistem solar, pînă la momentul de față, înțelegem zămisșite de natură. Nu în zadar sint trimise nave cosmice automate dincolo de limitele sistemului nostru solar, pînă la momentul de față, înțelegem zămisșite de natură. Nu în zadar sint trimise nave cosmice automate dincolo de limitele sistemului nostru solar, pînă la momentul de față, înțelegem zămisșite de natură.

Din toate acestea nu rezultă că trebuie să existe Dumnezeu a toate creator și a toate știutor...

Dar, și pe această temă, propun să continuăm discuțiile în numerele viitoare. Pînă atunci așteptăm în continuare scrișorile voastre.

Capitan ing. cosmonaut DUMITRU PRUNARIU

Pagină realizată de ȘERBAN CIONOF

iesiune” a profesoarei Vintilă „de fapt, doar prin această pădărire a tot ceea al avut, inclusiv la tîrziu, peșteni noi gâsi adevărată patrie spirituală”. Degradată și degradantă postură a unui ins care jertfește lucruri scumpe nouă, tuturor, inclusiv patria, de dragul unor noștre, cosmopolite, fanteze. Asadar, lucrurile sint limpez: profund de încrederea acordată, căcînd în picioare inalta misiune educativă ce-i revine, Ileana Augusta Vintilă a încercat cu bună știință să înțelegem, să manipuleze conștiința tinere în folosul unor cauze ostile poporului și societății noastre. Orice alt comentariu este de prisos!

Acesta sint faptele. Ele au fost pe larg analizate și cu exigență dezbătute într-o discuție pe marginea acestui caz organizată cu participarea unor cadre didactice din oraș. Căzînd masă a augustă, infailibilă „doamnă profesor” carnăniș și-au spus cuvîntul cu fermitate și responsabilitate. Retin cu titlul de concluzie ar-cierlele tovarășului George Ionescu, secretar adjunct al Comitetului orașenesc al P.C.R., în lumina căroră asemenea manifestări reproabile nu puteau avea loc

decît pe fondul unor serioase carente în munca politico-ideologică și educativă desfășurată în primul rînd în mijlocul educației tinere, înțelegem, pentru tot cel vizat, concluzia adevărată, acțiuni neîntîrziate.

Desigur, repetăm, cazul de față este izolat și nu caracteristic comportamentului, conștinței și activității corpului profesoral din Sinaia. Dacă însă l-am luat în discuție, așa-zi este toamă pentru faptul că atitudinea de cele ale profesoarei Vintilă, aflate în flăcărul nostru, trebuie să primescă realnea fermă a necruțătoare a societății, pentru ca nimeni să nu-și permită nicodată și sub nici un motiv să ațenteze la valorile fundamentale ale omeneșii, socialismului și progresului.

În final o ultimă chestiune: cunoaștem că s-a făcut din partea unui important număr de cadre didactice propunerea ca, pentru faptele sale reproabile și compromițătoare, Ileana Augusta Vintilă să fie îndeplătat definitiv din rîndul corpului profesoral. Cum încă nu am aflat care este finalizația acestei propuneri așteptăm cu interes și încredere decizia factorilor competenți. Asta cu atît mai mult cu cît prin acți-vitatea ei dumșanoasă, periculoasă, Ileana Vintilă s-a auto-exclus definitiv din nobilul front al școlii românești!

ABANDON DE LA DEMNITATE ȘI ÎNCREDERE

Iancu sau, mă rog, un fapt picuric, cules din „lumca bună” din Sinaia tocmai nimerit de povestit și descusut la un „five o'clock”. Dar nu a fost să fie așa. Și vom vedea imediat și de ce.

Asadar, prin 1969, Ileana Augusta Vintilă (azi în vîrstă de 51 ani), profesoară de limbă franceză la Școala generală „George Cosbuc” din Sinaia, îl cunoaște, la o conferință, pe (atunci) muzicologul și profesorul George Bălan, care, odinioară, se însușea ca „mentor spiritual” al unor cercuri cu pretenții intelectualiste și concepții cosmopolite și care ac-tualmente este un simplu și ba-

teii oficine de propagandă sub-versivă, de un Sorin Popa s.a. Așa se face că pe parcursul a mai mulți ani casa familiei Vintilă devine un adevărat birou în care se clevește fără rușine și scrupule împotriva politicii partidului și statului nostru, se împoacă cu noroi fără nici o jenă și scrupul asura a tot ceea ce faurim noi aici și acum. E adevărat, la un moment dat, fie din nu știu ce re-tineri (ppate și tinerețe sa le-gionară să-și dat de gînd) fie din orgoliu de șof ultragrîd, doctorul Vintilă interzice soției leațuțele cu cerul și în primul rând cu G.B. Dar pasiunile doamnei pentru „magistru” și

pentru științe oculte nu cunosc limite.

În ceea ce o privește, doamna Ileana Augusta Vintilă începe, sub pavăza ocrotitoare a statutului de profesor și a unui fals prestigiu în „lumca bună”, din Sinaia, o vie activitate de prozelitism în rîndul elevilor săi, încercînd să ademenească îndeosebi adolescente, „carora le-am făcut diferite cadouri, le-am ajutat să intre la facultate și să se întrefînă” cum a susținut mai tîrziu. Culmea cîmismului să vorbești de ajutor cînd în realitate urmărești distrugerea unor tinere inoculîndu-le idei în totală contradicție

cu însăși condiția umana! De-altfel, ulterior profesora Vintilă va recunoaște că, deși principile antroposofice ar interzice, chipurile, recolorarea celor care nu sint majori, ea a încercat să-i pregătească încă de pe băncile școlii pe unii elevi pentru a primi... inițierea.

Că nimic nu este întîmplător în comportamentul său în toată această perioadă, că nu e vorba de o simplă „pornire umanitaristă” ne dovedesc propriile mărturisiri și fapte. De pildă, la inspecția de gradul I se felicită că a reușit să introducă în predare „Idei și mesaje antroposofice”. Ba, mai mult, notează: „Îmi propusem să fac

creță dar sistematică a tezelor ar-toposofice, dar faptul că a făcut decît ceea ce simți”.

Să mai adăugăm aici și faptul că deosebi ca organizator al cursurilor elevi în timpul cărora nu pregăta să facă apologetică dis-

Procesul întinericului

In sală este o tăcere grea, apăsătoare. Se află aici tineri și vîrstnici, colegi dealtfel, cadre didactice care predau diferite materii în diverse școli din orașul Sinaia; unii se cunosc mai bine, alții mai puțin între ei, dar îi unește responsabilitatea profundă, investitura de înaltă cinste de a forma și educa tinerele generații în spiritul dragostei de patrie, de adevăr, de dreptate, în spiritul valorilor esențiale ale umanismului, rațiunii și progresului. S-au înfîlțit de multe ori și-au împărtășit experiențe îndurări, aspirări, convinsii fiind că sînt în puterea lor ca oameni și ca dascăli, să facă totul pentru ca tinerii de azi să crească cinstiți, curajli, cutezători, pentru ca formarea lor să aibă în sine un umbrită de plaga obscurantismului, iraționalismului, de spectrul poluării morale pe care anumite cercuri reacționare încearcă să-l abată în scopuri josnice, umilitoare, atenuări ale conștiinței și puritatea conștiințelor tinere. De data aceasta, însă, sentimentul care îi stăpînește este unul de stupefacție, minire și indignare. Faptele sint fapte și le acuză fără putîmă de tăgădă: un membru al corpului profesoral din Sinaia a abandonat principiile fundamentale ale omeneșii, ale nobiliei sale profesii, mai mult, s-a pus cu bună știință în slujba celor mai degradante

TÎNĂRA GENERAȚIE PE TRASEELE ROMANTISMULUI REVOLUȚIONAR

35

de ani de la organizarea primelor șantiere naționale ale tineretului

1948
1983

MIDIA — EMBLEMĂ A ÎNALTEI TEHNICITĂȚI

Repetatele drumuri străbătute pe șantierele de muncă patriotice ale tineretului ne-au întărit convingerea că aceste veritabile școli ale bărbăției și dragostei de țară reprezintă, pentru cei care le alcătuiesc, și spații ale înținerii și confruntării cu idealurile adolescenței: dorința de a modela natura inconjurătoare, setea de fapte îndrăznețe, asumarea unor îndatoriri pentru a căror ducere la bun sfârșit se cere curaj și eroism. Mai mult, dincolo de aceste satisfacții care stimulează încrederea în viață și călesc voința și caracterul fiecărui, șantierele naționale ale tineretului oferă marea șansa a înscrierii în cartea de muncă înfaptirii ale României socialiste a numelui TÎNERETE. Să semnez cu propriile-ți miini o parte dintr-o înmășă și dificilă lucrare, să poți spune acum sau peste vreme că și datorită efortului și priceperii tale și-a schimbat cursul un riu sau s-a născut un nou braț al Dunării, s-a

ridicat un combinat sau o hidrocentrală, s-a hrănit spre a deveni mai mănș pământul de pe mii și mii de ha, s-au extras atâtea și atâtea zeci de mii de tone de cărbune este o mindire trăită plină de toți cei care, în ultimii 35 de ani, au purtat cu dragoste și cinste la piept ecusonul de brigadier.

Încrederea cu care țara și poporul îi investesc pe brigadieri, în sufletele lor îndemnuți ce le-au fost permanent adresate de către cel mai iubit prieten și sfătuit al tinerei generații — președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu — au constituit și constituie imbolduri spre noi și noi fapte de muncă, spre noi și noi realizări pe care nu exagerăm în nici un fel numindu-le de excepție. Dăruindu-și cu tot elanul și cu toată însuflețirea întreaga lor capacitate de muncă, entuziaștii brigadieri tăiesc și satisfacția de a participa la lucrări de tot mai mare complexitate, care le solicită nu numai dăruirea, ci și înalte cunoștințe profesionale. Un

lucru care trebuie cu necesitate subliniat atunci când vorbim de ultimii ani ai șantierei naționale ale tineretului este tocmai înaltul lor tehnicitate, faptul că ele formează noi generații de brigadier, înalte priceperi de muncă, în concordanță cu nivelul tot mai ridicat al producției industriale. Romanticul „hei-rop” al onilor de început ai șantierei naționale (chiar dacă se aude permanent, ca un ecou al înflăcărilor fără de care nici o mază izbindă nu poate fi dobândită) a lăsa locul muncii în care știința și tehnica înaintată ocupă locul de frunte.

Toate cele spuse pînă acum sînt gânduri ce ne-au venit atunci când am avut posibilitatea să vedem la fața locului Șantierul național al tineretului de pe platforma Combinatului petrochimic Midia — unul dintre locurile în care forța și dorința de o clădire înalt și durabil a tinereții se împletește cu înalta competență cerută de o lucrare de mare complexitate tehnică.

O școală de viață, o școală de curaj

După soarele care arde totul afară, după zgomotul utilajelor puse în mișcare, pătrundem într-o oază de liniște și răcoare. Încăperea ne trimite cu gândul la cabinetele navelor interplanetare văzute în atâtea filme de anticiipație. Totul este gri, un gri metalizat, strălucitor — tavanele, pereții, cele două pupitre de comandă pierdute în vastitatea încăperii. Mascate în pereți o mulțime de aparate sofisticate, sute de becuțele și ecrane care la o simplă apăsare pe buton ar prinde viață. Este camera de comandă a platformei trei, locul din care se va dirija toată activitatea complicată instalată chimic în Comanșelul șantierului ne-a adus s-o vizităm... ca să vedem ce sînt în stare elevii”. Construcția camerei de comandă este — în întregime — opera elevilor din brigada Iasi, tineri care, așa cum am mai spus, chiar se pregăteau pentru meseria de constructor. Toate brigăzile de elevi și studenți care au trecut mai tîrziu prin șantier au fost aduse aici să vadă camera de comandă. Un fel de lecție vie despre competență, răspundere și (la urma urmelor) cutezanță.

În timpul în care ne-am aflat noi în șantier, alături de specialiștii lucrării brigăzile de elevi Suceava, Neamț, Tulcea, Olt. După înținerii la șantierul ne-a adus s-o vizităm... ca să vedem ce sînt în stare elevii”. Construcția camerei de comandă este — în întregime — opera elevilor din brigada Iasi, tineri care, așa cum am mai spus, chiar se pregăteau pentru meseria de constructor. Toate brigăzile de elevi și studenți care au trecut mai tîrziu prin șantier au fost aduse aici să vadă camera de comandă. Un fel de lecție vie despre competență, răspundere și (la urma urmelor) cutezanță.

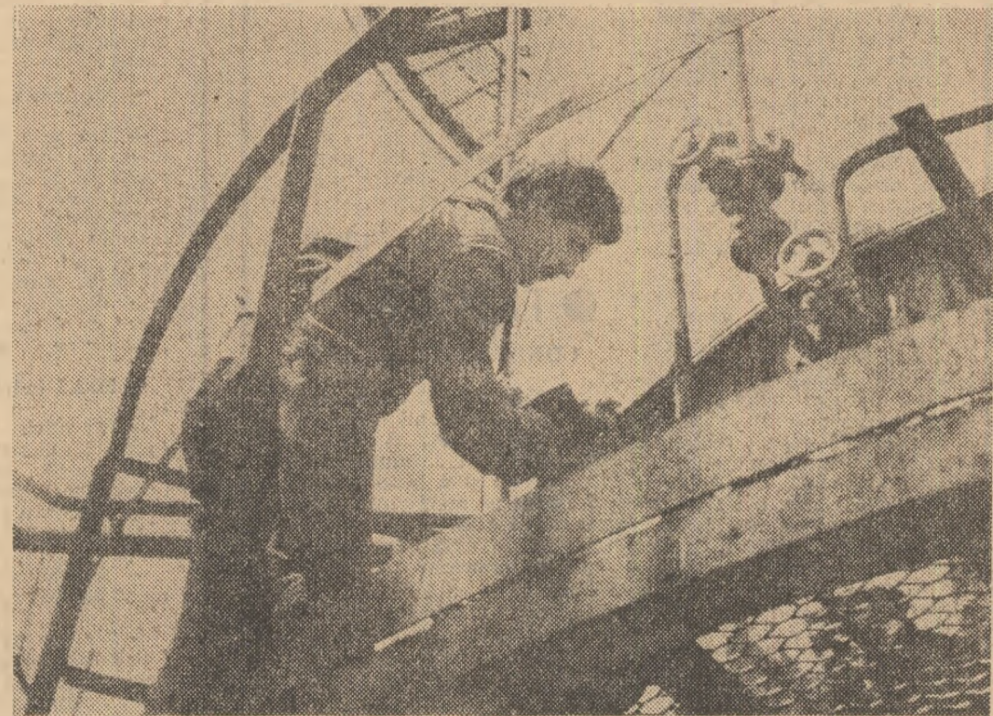
În urmări pe membrii brigăzii Suceava la lucru. Și-au asumat vopsirea completă a dintelilor de țevi. **Mareșel Prepeluce, Dorcel Dănilă, Ion Alinaei, Virgil Nichita, Cristian Cazacu, Marinel Sacu** dovedesc prin fiecare gest al lor că se simt, într-adevăr, constructori.

Nu departe, brigada Olt manevrează cu profesionalism niște pioniere. **Marian Mirecea, Mihăiță Vintilescu, Iulian Ciobanu, Eugen Todea** se vor putea lăuda la întoarcerea acasă cu execuția unor lucrări complexe de betonare. Cel din brigada Tulcea, elevi în anul I la școala profesională, toți de 17 ani, s-au angajat să execute terasamentele. **Maistrul instructor** care-i însoțește, **Mihail Opreșcu**, a mai condus acum trei ani o brigadă pe șantierul național Canalul Dunăre-Mareea Neagră. „Este interesant să urmăresc de aproape o asemenea experiență. Când se întorc acasă, toți acești puștani parcă sînt alții, mai serioși, mai maturi, mai importanți. Oricite ore ar munci în atelier, nu echivalează cu timpul petrecut aici. Un șantier național de tineret este veritabilă școală de viață și de curaj”.

Într-o pauză de lucru, **Petrică Serban, Marcel Sava și Dumitru Lepăduță**, elevi la Liceul industrial nr. 3 din Tulcea, ne invită să le fim oaspeți la cîmălin în care locuiesc. „Sîm cite patru în cameră, avem tot confortul. Alături este un club și o bază sportivă care ne stău mereu la dispoziție. Am fost în excursii în Bulgaria și la Istria. Aici timpul trece fantastic de repede. Nici nu ne-am mai dat seama cum zboară zilele dacă instalațiile la care lucrăm nu ar crește vîndînd cu ochii”.

Pămîntul răsărit din mare

După ce ieși din Constanța și lași în urmă ademenitoarea cheamă a plajii de la Mamaia și binecunoscuta tabără a elevilor de la Năvodari, privirea îți e atrasă de complicatele alcătuirii ale unui combinat chimic impresionant printr-un anumit soi de frumusețe modernă, complicat de descris tocmai datorită complicatei rețele de turnuri și conducte care, înălțîndu-se, oferă o imagine de film de anticiipație științifică. Acolo, pe platforma Com-

binatul petrochimic Midia, în chiar sediul comandamentului Șantierului național, am fost martorii unei descrieri care, fără a fi încărcată de metafore sau de cuvinte mari, a reușit să ne ofere o primă reprezentare a unui mare și temerar efort. „În '76, aici era o baltă — își începe relatarea **Nicolae Butoi**, comandantul șantierului. Cînd spui aici, mă refer la combinat, pentru că locul în care ne aflăm noi, sediul comandamentului, adică, a fost pur și simplu răpît mării. Nu trebuie să vă mirați, Marea Neagră ne-a ccedat, cu destule opoziții, fiți siguri, vreo 40 de hectare. În fond, fără să vrea, tot ea — marea — ne-a ajutat. Ne-a dat nisipul pe care, compactîndu-l, consolidîndu-l betonîndu-l, am ajuns să-l transformăm în țărni, în pămînt ferm, care așa va rămîne cît veacul”.

Și, pe locul răsărit din mare, au început lucrările, în paralel cu un întreg ansamblu de măsuri împotriva poluării, în urma cărora combinatul a fost pur și simplu înconjurat de un ecran de protecție, cu o înălțime variînd între 7 și 20 de metri, făcut din loess și cinci kilometri de jur împrejur a fost dotat cu senzori care sesizează eventualele concentrări de gaze din atmosferă, fapt ce este transmis imediat calculatorului din Combinat pentru a se lua măsurile de siguranță.

După aceste prime amănunți, am avut sentimentul, de-a lungul întregii vizite făcute în Combinat, că pășim pe un pămînt ridicat din trudă, deasupra căruia au curs, o vreme, riuri de sudoare. Astăzi, chiar dacă acest lucru nu este uitat (cum s-ar putea șterge din memorie așa ceva?) atenția tuturor se concentrează asupra cu totul altor elemente și evenimente. Ți se vorbește, de pildă, despre tot felul de tipuri de sudură, care de care mai complicate și mai sofisticate (sudură electrică, în inox, în aluminiu, cu plasmă etc.) al căror executant își înscrie cu încredere în cartea de construcții, rămîind, peste timp, consemnat în analele acestei importante și dificile lucrări. Acum, deși Combinatul lucrează la întreaga sa capacitate, urmînd a fi în curînd definitivat, aici se produc deja benzina, motorină, păcură și butană.

„Sîm cu toții — își încheie **Nicolae Butoi** succinta prezentare a șantierului pe care-l conduce — că, odată ce totul va fi gata, ceea ce azi se cheamă Șantierul național al tineretului, va rămîne doar o amintire. Că, poate, mulți din cei care vor lucra peste două-trei decenii pe locurile acestea nici nu vor mai ști că niște tineri, cîteva mii, și-au încordat voința și și-au alăturat priceperea și cunoștințele pentru ca marea combinat să poată produce. Dar noi nu la această uitare — firacșii, ome-neste — ne gîndim acum, ci la mîndria de a ne ști semnatarii unei lucrări de asemenea complexitate și anvergură”. A fost această temeră a inimii lui comandant de șantier, singurul lucru cu care n-am reușit să ne punem de acord. De aceea dorim să-i spunem acum — lui și tuturor celor care muncesc, au muncit și vor mai munci la Midia — că eforturile lor vor fi învelite în neuitare, asemenea tuturor celor care, prin ani, sînt învoacați cu căldură și meritat respect.

Pentru calitatea oamenilor și a lucrărilor

În drumurile noastre printre instalații noi s-a întîmplat să ne intersectăm de cîteva ori cu o tinărară care privea cu ochi scrutători fiecare detaliu al lucrărilor și, preocupată, nota ceva într-un carnet. „Este diriginta noastră de șantier” ne-au lămurit brigadierii. Și mi s-a părut cît se poate de normal ca pe un șantier de tineret să aprecieze calitatea lucrărilor o fată atât de tinărară! **Emilia Marinus**, de loc din Teleorman, absolventă a facultății de subinginerii din Timișoara este prima stagiară sosită la Midia. De la începutul începutului a făcut dirigentie de șantier. „Am lucrat pe toată platforma combinatului petrochimic, preciză ea. În general, lucrările au fost de calitate bună, dar cele executate de brigadierii aici, pe platforma trei merită calificativul deosebit. S-a muncit mereu într-un ritm susținut și asta spune mult despre competența tinerilor — viteza nu a însemnat niciodată răbat la calitate”.

Un alt diriginte de șantier, la fel de tinăr, inginerul **Virgil Cîsu**, din Iasi, ne vorbește în cuvinte asemănătoare despre calitatea muncii brigadierilor. „Este primul șantier național de tineret pe care mă aflu. Înainte de-a începe să lucrez aici, vă măturisese sincer că mă gîndeam că voi avea probleme: tinerii sînt veniți din toată țara, prea puțini dintre ei au luat parte la lucrări de o asemenea amploare. Dar toate temerile s-au spulberat de la început. Organizarea pe brigăzi, traul în comun în aceeași tabără, fac să se sudeze foarte rapid legăturile sufletesti. Caracteristica principală aici este munca de echipă. Tinerii se ajută, se completează unii pe alții. Apoi, încă de la selecționarea brigadierilor s-a ținut cont de înalta tehnicitate a lucrărilor și au venit aici doar meseriași de primă mîna. Nu numai că nu mi-a fost greu, dar pentru mine colaborarea cu brigadierii va rămîne mereu o amintire frumoasă. Avem deja multe lucruri care ne leagă. Am supravegheat lucrările de construcții la triajul C.F., la rampa C.F., la rampele de încălzire a produselor petroliere, acum la instalația de cocsare. Pretutindeni calitatea a fost ireproșabilă”.

Lecția de chimie în aer liber

O spunem cu toată sinceritatea: ocolînd în lung și-n lat Combinatul, ne-a fost, în timp, predată o adevărată lecție de chimie, fapt care ne-a convins, o dată mai mult, de marea complexitate a lucrărilor și de cunoștințele solicitate executanților de o muncă de asemenea tehnicitate. Pe marea platformă a combinatului își conștientizează, alături de Șantierul național al tineretului, Truștel de construcții chimice Midia, Truștel de

montaj utilaje chimice, cel de instalații și automatizări și acela de lucrări speciale, toate din București. În sarcina tinerilor a intrat executarea a cinci obiective: fabrica de hidrogen, cu trei linii, instalația de hidrodesulfurare și distilare în vid, lucrările de la platforma 3 (toate cele amintite pînă acum se află în prezent în probă), instalația de dimetil tereftalat și instalația de etil-benzen.

Sînt, evident, lucrări de înaltă calificare. Lucrări care au solicitat o pregătire deosebită celor aproape 1400 de muncitori, pînă în prezent, pe șantierul de pe malul mării. Fie că a fost vorba de lăcătușii, sudorii, zidarii, dulgherii sau electricienii, toți cei ce au muncit în acest însemnat obiectiv al chimicii românești s-au dovedit niște buni specialiști ai domeniului lor. Un singur exemplu — din multele care pot fi oferite — ni se pare edificator: în 1981 s-a aflat pe șantier o brigadă de elevi venită de la Liceul de construcții din Iasi. Ei au cerut — și încrederea le-a fost acordată — să ridice o cameră de comandă. Azi această clădire poate fi văzută și admirată, în urma elevilor iserăm rămîind frumoasă impresie de tineri ce și-au luat atestatul maturității de constructori de la o vîrstă fragedă.

În prezent, cel 521 de muncitori și 150 de elevi care lucrează în cadrul Șantierului național al tineretului pot fi înținuți în cele mai diverse locuri de muncă de pe tot întinsul combinatului, fiind apreciați și recunoscuți drept „oameni de bază”, adevărații „șantieristi”, ceea ce, pentru niște tineri, constituie afirmări mai mult decît elogiatoase. Și, pentru că toți aceștia reprezintă cu cinste județele din care provin, să spunem și noi că cei mai mulți dintre muncitorii veniți la Midia, care s-au remarcat în mod cu totul deosebit de-a lungul anilor scurși de la inaugurarea șantierului, sînt din județele Constanța (710), Suceava (87), Brăila (72) și municipiul București (100).

Și, pentru că tot vorbim de spectaculosul acestui șantier — pe care l-am numi al marii tehnicități —, trebuie spus și că impresia pe care el o lasă privitorului este cu totul și cu totul deosebită datorită faptului că acest loc constituie, credem, punctul de pornire al șantierelor viitoare. Desigur, va fi în continuare nevoie de lucrări de ameliorare a solului, cărbuni se vor extrage în continuare, așa cum se vor construi pe mai departe hidrocentrale sau termocentrale sau vor mai fi lucrări de grandooarea Canalului Dunăre — Marea Neagră. Dar noi vrem să spunem că într-un șantier ca acela de la Midia se respiră un anume aer al vechului, el reprezentînd pentru reporterii care au avut prilejul să treacă prin toate șantierele naționale ale tineretului din țară un precursor al șantierei tineretului din secolul XXI.

Raport de brigadier

Drumurile de acces asfaltate, instalațiile strălucitoare, prăsoapă vopsite și lăsa impresia că producția poate să înceapă în orice moment. Și într-un fel așa

și este. Șantierul național al tineretului și-a concentrat lucrările în punctele fierbinți ale combinatului, acolo unde probele tehnologice sînt așteptate cît de curînd. Brigadierii sînt oameni cu meserii deosebit de prețioase pentru construcțiile industriale — sudorii de înaltă clasă, dulgherii, specialiștii în betoane, în zidărie. Au venit aici, la Midia, gata formați, stăpîniți pe meseria lor. Și totuși, șantierul l-a marcat chiar pe acești tineri, pentru care, se pare, drumul în viață era tras pentru totdeauna, în linii ferme. **Vasile Pintilie**, de pildă, absolvisse școala profesională și lucra ca timplar la o cooperativă de mobilă și tapiterie din Iasi. Un prim contact cu un șantier de tineret, cel de la Galați, îl deschidea poarta pentru lucrările spectaculoase și înalte, la Midia, muncind la 50 de metri înălțime, ca dulgher. Și-a prelungit pînă acum detașarea de trei ori. „Sînt hotărît să rămîn pînă la sfîrșit, ne spune. Acum munca e mai înfierbințată cu oricînd. Dorim cu toții să aniversăm cele trei decenii și jumătate care s-au scurs de la deschiderea primelor șantiere naționale ale tineretului, printr-un volum de muncă și mai mare, prin lucrări de cea mai bună calitate”.

Zidarul **Mihail Morariu**, însoțit și el, este tratat de toți brigadierii cu respectul cuvenit unui veteran. Se află aici de la deschiderea șantierului. Tinărul absolvent de școala profesională are acum categoria profesională III și execută curent lucrări de categoria A-V-a. Înțineria cu șantierul l-a decis să se specializeze în construcții industriale.

Un alt dulgher, **Valentin Popa**, gălățean de loc, a venit la Midia să lucreze la o „uitat” să se mai întoarcă. Betoanele turnate la platforma III l-au hotărît și pe el să rămîna pînă la sfîrșit. Prelungirea detașării este un lucru foarte obișnuit pe șantierele naționale. Tinerii găsesc aici posibilitatea de-a arăta ce știu în lucrări de mare complexitate, mult mai de decît li s-ar putea oferi într-un atelier sau o fabrică oarecare, găsesc posibilitatea de a cîștiga mult, proporțional cu munca depusă și — mai ales — găsesc acea atmosferă de mare prietenie și colegialitate, acea încredere neîmbrîtată în forțele lor care le permite să se implinască și profesional și uman.

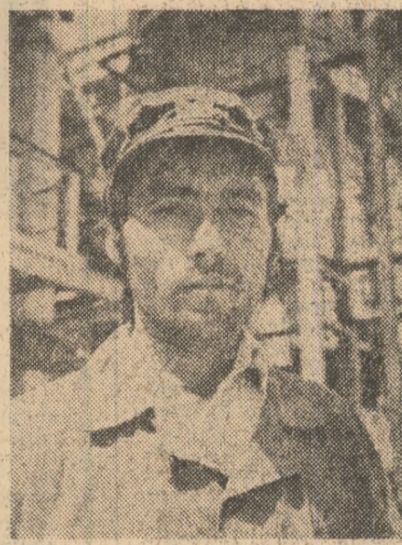
Seful de lot de la platforma 3, inginerul **Victor Berbec** (mai e nevoie să spunem că și el e tinăr?) este foarte mulțumit de modul în care a muncit împreună cu brigadierii. Și nu o om lipsit de experiență! A lucrat, alături de unii dintre cei mai buni specialiști din țară, la ridicarea uzinelor de aluminiu și de fier aliat din Tulcea. Cînd a venit la Midia avea deja 5 ani de șantier: „Am executat împreună cu brigadierii tot ceea ce a însemnat betoane, alți construcții cît și suprastructură, la fabricile de hidrogen, la cracare, la platforma II. La această aniversare a 35 de ani de la înființarea primelor șantiere naționale de tineret, sîrbătoare pe care o așteptăm toți cu emoție, vom raporta țării, partidului, nu numai realizarea unor lucrări de mare tehnicitate, dar și formarea unui număr impresionant de specialiști cu care orice trust de construcții ar avea curajul să abordeze obiective oricît de dificile”.

CEI MAI BUNI

DINTRE CEI BUNI

Nicolae Butoi

Mihail Morariu

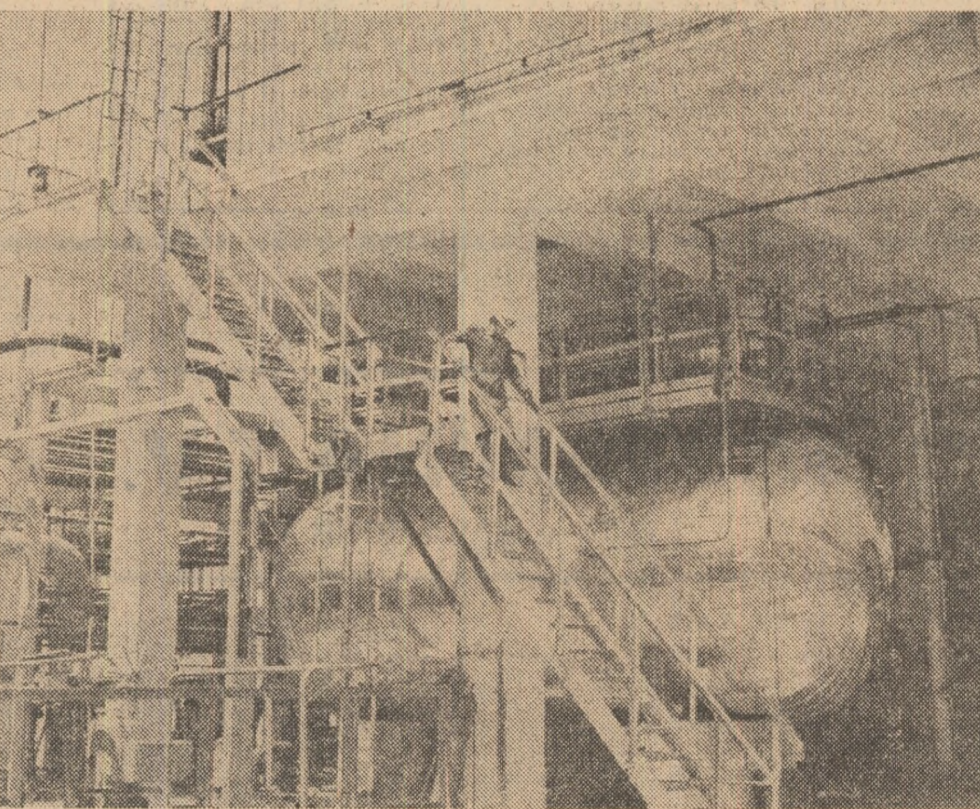
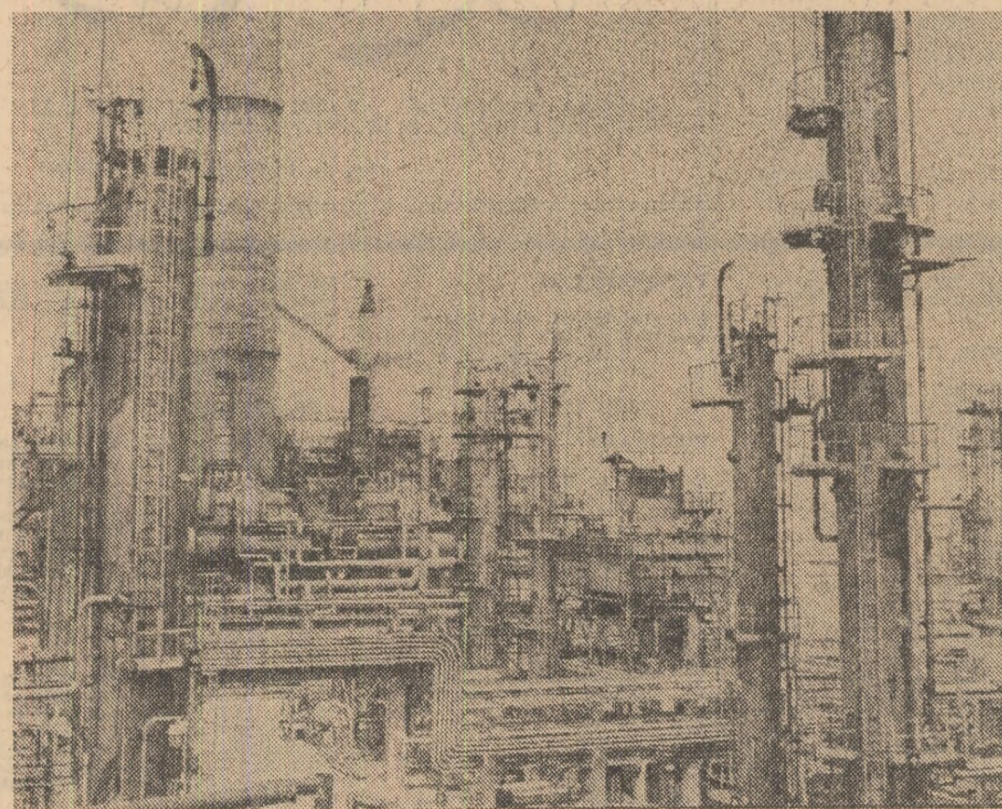
Victor Berbec

Emilia Marinus

Virgil Cîru

N-am rostit — în mod deliberat — pînă acum nici un cuvînt despre vîrsta acestui șantier, pentru a nu da impresia că tîndurile pe care i le-am închinat ar fi menite doar să marcheze o aniversare. Facem abia acum, în încheiere, precizarea că, în această vară Șantierul național al tineretului de pe platforma combinatului petrochimic Midia a împlinit 4 ani de existență. Patru ani de muncă încordată și entuziasată. Patru ani în care tinerețea a promovat cu brio de 1460 de ori examenul maturității sale și de încă mult mai multe ori a făcut dovada fierbinții și patriotice.

Această aniversare — apropiată ca dată și identică din punct de vedere al semnificațiilor cu sărbătorirea a 35 de ani de la constituirea primelor șantiere naționale ale tineretului a prilejuit tinerilor de la Midia exprimarea — prin fapte de muncă — a imensei lor iubiri pentru patria noastră de azi, a recunoștinței pe care o nutrește față de popor și partid pentru minunatele condiții de viață și afirmare ce le sînt acordate, a dragostei nemăsurate pentru bărbatul care le este, clipă de clipă, supremul model — secretarul general al partidului nostru, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

La Midia, un alt grup de tineri vine să se alăture noi generații de romantici revoluționari care sînt brigadierii acestui timp, cei care au știut să preia entuziasmul înaintașilor adăugîndu-i însușirea celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii contemporane. Ei sînt tineri de care țara are nevoie, tinerii de al căror braț se reazemă însuși viitorul națiunii noastre socialiste. Ei sînt tinerii căliți de îndrăzneală, lucizii visători, constructorii, întemeietorii.

TELEGRAMĂ

Excelenței Sale Domnului HERNAN SILES ZUAZO

Președintele Republicii Bolivia

LA PAZ

Cu prilejul celei de-a 158-a aniversări a proclamării independenței Boliviei, vă adresez, în numele poporului român, al guvernului și al meu personal, sincere felicitări și cele mai bune urări de succes pentru dumneavoastră, de progres și prosperitate poporului bolivian prieten.

NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

Încheierea vizitei ministrului afacerilor externe al Japoniei

Ministrul afacerilor externe al Japoniei, Shintaro Abe, a părăsit, vineri dimineață, Capitala. La plecare, pe aeroportul Otopeni, oaspeții a fost salutat de Ștefan Andrei, ministrul afacerilor externe, Maria Groza, ad-

junct al ministrului afacerilor externe, de alte persoane oficiale. Au fost de față Radu Bogdan, ambasadorul României la Tokio, și Takasaki Hasagawa, ambasadorul Japoniei la București.

CRONICĂ U.T.C.

La invitația Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist și Consiliului Național al Organizației Pionierilor, un grup de tineri din India a efectuat o vizită în țara noastră. Cu acest prilej, au avut loc convorbirile la Comitetul Central al U.T.C., Consiliul Național al Organizației Pionierilor, Ministerul Afacerilor Externe și Marea Adunare Națională, întâlniri cu tinerii, vizite la obiective economice, social-culturale și turistice din București și județele Prahova, Brașov și Constanța. În cadrul vizitei, oaspeții au luat cunoștință de precupăritele activități ale tinerilor care participă activ, împreună cu întregul pop-

pur, la înfăptuirea Programului de dezvoltare economică-socială a patriei. În cadrul discuțiilor au fost relevate relațiile de colaborare dintre țările și popoarele noastre, care se desăvârșesc corespunzător inteligenței convenite la cel mai înalt nivel. Grupul de tineri din India a făcut aprecieri elogioase la adresa contribuției remarcabile a președintelui României, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la soluționarea problemelor majore ale lumii contemporane. S-a exprimat, de ambele părți, dorința de a acționa, în continuare, în direcția extinderii și aprofundării cooperării între tineretul român și tineretul indian.

SPORT

PRIMA EDIȚIE A „MONDIALELOR” DE ATLETISM

Capitala Finlandei va găzdui timp de opt zile, între 7 și 14 august, prima ediție a campionatelor mondiale de atletism, competiție de amploare, care va reuni, circa 1.500 sportivi din toate continentele. Programul este bogat și include Olimpiada de vară de la Los Angeles, campionatele de la Helsinki constituie un test important pentru tinerii care aspiră la selecția la mari performanțe. De aceea, toți marii campioni vor fi prezenți la această întrecere. Din România participă la aceste prime campionate ale

lumii un lot valoros, în frunte cu recordman mondial la scurtă distanță în lungime, Anisoara Cugrăzir, campiona europeană la acest probă. Vom avea, în afară de ei, pe lista calificatilor, pe Mihaela Loghin, aruncătoare de disc Florenta Crăciunescu, alergătoare de semifond și fond Doina Melinte, Elena Tăria, Maria Radu, Marica Puțea, săritorii în înălțime și săritorii de discobolului Ion Zamfirache. Primele starturi ale mondialelor de atletism vor avea loc la 7 august, când vor fi desemnați campioni la maraton feminin, greutate bărbați și 20 km marș.

Festivalul filmului românesc de la Costinești - 1983 și-a desemnat câștigătorii

Jeri, s-a încheiat Festivalul filmului românesc de la Costinești - 1983, organizat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, Consiliul Cultural și Educației Socialiste și Asociația Cineaștilor din R.S. România, manifestare și terță Festivalului național „Cinaștea României”. În cadrul Festivalului, desfășurat în perioada 26 iulie - 5 august a.c., au fost prezentate filme artistice de lung și scurt metraj, filme de animație și documentare, precum și pelicule realizate de studiorul de filme ale Ministerului Aparării Naționale și Ministerului de Interne, de către studenții de la I.A.T.C. și cineaștii, fiind organizate, de asemenea, întâlniri ale cineaștilor cu tinerii din Stațiunea tineretului Costinești, proiectii pentru oamenii muncii de pe marile platforme industriale ale județului Constanța și pentru cei aflați la odihnă în stațiunile litorale.

- Marele premiu a fost acordat filmului „Întoarcerea din iad”, scenariul și regia Nicolae Mărgineanu.
■ Titlul de laureat și Trofeul Costinești '83 pentru cel mai bun film de tineret a fost decernat filmului „Buletin de București”, scenariul și regia Francisc Munteanu, regia Virgil Calotescu.
■ Premiul pentru regie a fost atribuit regizorului Malva Ursianu pentru filmul „Pe malul stîng al Dunării albastre”.
■ Premiile pentru interpretare au revenit actriței Gina Patrichi pentru rolul din filmul „Pe malul stîng al Dunării albastre” și actorului Mircea Albușescu pentru rolul din filmul „La capătul liniei”.
■ Premiul pentru muzică a fost atribuit compozitorului Cornel Țăranu pentru filmul „Întoarcerea din iad”.
■ Premiul pentru imagine a fost acordat operatorului Florin Mihăilescu pentru filmele „Fructe de pădure” și „Ochi de urs”.
■ Premiul pentru scenografie a fost acordat arhitectului Marcel Boșog pentru decorurile din filmele „Năpasta” și „O lebedă iarnă”.
■ Juriul nu a acordat premiul pentru scenariu.
■ Premiul pentru film documentar a fost atribuit: „Ex cquo” filmelor „Mireasa”, scenariul și regia Mircea Ilescu și „Întelepciunea și limitele ei”, scenariul și regia Paula și Doru Segal.
■ Premiul pentru film de animație a revenit peliculei

Adunarea festivă consacrată împlinirii a 30 de ani de la apariția primului număr al ziarului „Informația Bucureștilui”

Vineri a avut loc, în sala Teatrului Mic din Capitală, o adunare festivă consacrată împlinirii a 30 de ani de la apariția primului număr al ziarului „Informația Bucureștilui”. Adunarea a participat membri ai Comitetului municipal de partid și ai Consiliului popular municipal, reprezentanți ai Secției de presă și radioteleviziunii a C.C. al P.C.R., activități de partid și de stat, ai organizațiilor de masă și obștești, redactorii și unii publicisti, reprezentanți ai Consiliului zărilor, Agrepres, Radioteleviziunii române, cadre de conducere din întreprinderi și instituții, personalități ale vieții culturale, științifice, colaboratori și corespondenți ai ziarului, tipografi, alți oameni ai muncii. În cadrul adunării au luat cuvîntul tovarășii Nicolae Gărciog, redactorul șef al ziarului sărbătorit, Ion Cumpănescu, director general al Agrepres, președintele Consiliului zărilor, Nicolae Dragoș, prim-redactor șef adjunct al ziarului „Știința”, Maria Diaconu, Erou al Muncii Socialiste, maistrul la întreprin-

REPERELE ACTUALITĂȚII AGRICOLE

TINERII BUZOIENI ÎN CAMPANIE

În județul Buzău sînt antrenati în această perioadă la lucrările agricole de sezon peste 8 mii de tinerii organizați în 12 labere de muncă patriotică și două sanctiune județene. După cum ne informează tovarășul Gheorghe Rălean, secretar al comitetului județean U.T.C., se acționează în special la recoltatul, sortatul și transportul legumelor, al fructelor, precum și la stringerea și depozitarea furajelor.

La executarea tuturor lucrărilor de sezon. În zonele de deal și munte în comuna Chișinău, Cătină, Gura Teghii, Șiriu au fost constituite peste 20 de brigăzi uteciste care ajută la stringerea și depozitarea furajelor. D.I. DINCĂ

PREGĂTIREA ÎNSĂMÎNȚĂRIILOR DE TOAMNĂ

(Urmare din pag. 1) furaje cu ajutorul celor 12 platforme mecanice de mare capacitate, reușindu-se depozitarea unei cantități de 1.500 tone pale. După eliberarea terenurilor s-au declanșat masiv lucrările de fertilizare și arături adînci în vederea însămînțării culturilor de toamnă. Cu ajutorul a 5 formații complexe de lucru se asigură fertilizarea cu îngrășăminte organice. În C.A.P. Rocca, Cristur, Vulturii și Așchileu Mare se acționează și la fertilizarea cu îngrășăminte chimice și amendamente. Se impune însă ca această lucrare să fie generalizată și în celelalte unități, mai ales pe parcelele care urmează să fie însămînțate cu grâu și orz. Executarea arăturilor de vară este realizată pe 285 ha, acțiunea fiindu-se în plină desfășurare. În această perioadă se lucrează intens și la recoltarea și depozitarea furajelor, executîndu-se coasa a doua. Pînă acum s-au recolat 365 ha furaje cultivate din 780 ha existente, transportul la bazele furajere asigurîndu-se cu atelele membrilor cooperatori și ale unităților agricole. Așa cum preciza interlocutorul nostru „producția de furaje este bună, reușind să asigure necesarul pe întreaga perioadă de stabulizare și chiar unele depășiri ale planului stabilit”. Pînă acum sînt depozitate 5.700 tone furaj, din cele 8.300 prevăzute în plan numai din prima coasă. Totuși este necesară impulsivitatea lucrărilor de însăozare a furajelor, intrucît volumul furajelor sculente este asigurat numai în proporție de 39 la sută față de sarcinile de plan. Si la C.A.P. Infrățirea din CUASC Cluj în aceste zile se acordă o atenție deosebită eliberării terenului de paic. Printr-o mobilizare amplă a cooperatorilor s-a reușit eliberarea unei suprafețe de 130 ha, fiind depozitate mai bine de 230 tone pale. Sînt utilizate atelele C.A.P. și un număr de 50 atele la cooperatori. În continuare se acționează cu 5 tractoare la executarea arăturilor și a celorlalte lucrări de pregătire a terenului în vederea însămînțării. Concomitent cu efectuarea acestora ale forțe umane și mecanice sînt concentrate la recoltarea și transportul furajelor cultivate din coasa a doua. Deoarece timpul rămas pînă la declanșarea însămînțării este scurt, se impune ca în toate unitățile agricole să se acționeze cu răspundere și grijă deosebită pentru finalizarea în timp optim indeosebi a arăturilor și a lucrărilor de fertilizare.

Ziua Marinei Republicii Socialiste România

Ziua Marinei Republicii Socialiste România - sărbătorirea primel duminică a lunii august reprezintă pentru inginerii, tehnicienii, muncitorii constructori de nave, pentru harnicii lucrători portuali, pentru marinarii și subofitii de mîndrie prezentat patriei întregi, partidului, conducătorului nostru înțelept, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Beneficiind de dotări în pas cu cele mai noi cuceriri ale tehnicii mondiale, în țara noastră - rod al inteligenței tehnice românești, punînd în aplicare cu consecvență preluoasele indicații ale secretarului general al partidului și muncind cu însuflețire ei dau conțur angajamentelor asumate. Depășirea indicilor la transport mărfuri, mari cantități de peste oceanic pescuite peste plan, lansarea la apă, în avans față de grafice, a unor noi nave, ritmurii susținute de lucrul pe santierul Canalului Dunăre - Marca Negră - iată numai cîteva reparați - iată numai cîteva reparați ale unui bogat bilanț de muncă tenace, plină de avînt pentru înflorirea patriei socialiste. Acest moment sărbătoresc îi găsește pe ostășii-marini la posturi, instruindu-se și veghind, la fruntăria de ape ale Țării liniștite și pacea poporului pornit ferm pe drumul accidentat deschis de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român, reper de istorie nouă pentru viața plaurilor românești, timp e lumină înscris sub numele tovarășului Nicolae Ceaușescu - omul ale cărui idei clarvăzătoare jalozăsele noastre înaintate. Ei, marinarii de la Dunăre sau la Marea noastră-cea-mare, alinați în prova, sub faldurile tricolorului românesc, raportează cu

Locotenent-major VASILE IORDACHE

tenace și exigenți, oameni de nădejde în „familia” navei. I-am urmărit, în carturile prelunge, pe urmele țintelor din adîncuri, lucrînd cu răbdarea la complexa aparatură a navei, instruirea și subordonarea echipajului navei, un examen la școala mării - al competenței, dăruiții, perseverenței și perspicacității. Fîlindă, pentru vinătorii de submarine, citirea și interpretarea corectă a semnalelor din adîncuri este o dovadă de înaltă perspicacitate. Iar aceasta se formează numai prin antrenamente prelungeți la simulatoarele de atac, prin muncă asiduă, de cele mai multe ori în condiții deosebite, obținîndu-se, Locotenentul-major Viorel Batista, navigatorul navei, cu subordonații săi - timonierii-semnalizatori - au lansat devisa Specialitatea - o nouă „brătară de aur”. Ostășii unității de luptă navigație sînt astăzi să calculeze și să determine cu precizie punctul navei. Caporalii I. Toabă și P. Cojocaru, bunăoară, au deprins tehnica lucrului pe barță, la navigațiile estimate și la navigațiile de luptă. Ostășii de la postul de luptă de sub punte sînt cei mai buni mecanici-vitalisti din divizionul de luptă. Ca și artileriașii de la deal. Echipajul vinătorului de submarine la care ne referim este un echipaj fruntas, desemnat deopotrivă prin rezultatele deosebite înregistrate în

(Urmare din pag. 1) transformării casei Nicolae Titulescu, din cea ce se numea, în casa memorială Nicolae Titulescu, este necesar și, la ora cînd consensăm aceste rânduri, mult prea mult oștețat. Primarul Constantin Drăgan se bate, în jumătatea de oră rămasă liberă pe zi (totuși îl certăm că uită întotdeauna să vină la masă - „om ești și tu nu cade comuna dacă te rezeși o fupă să maninci”) cu seceta din curtea proprie (trebuie să dai un exemplu oamenilor, iar sintagma „primul gospodar al comunei” nu trebuie să rămînă un simplu fel de a spune), se bate cu setea pămîntului în acest scurt interval de timp, pentru ca în rest să se lase absorbit de mare și din păcate persistența secetă din lăralele cooperative. E greu, zice Constantin Drăgan, și tot el se înviorăză conchizînd că nimic nu-i ușor pentru a face ceva pe lumea asta. Un lucru s-a înviorat însă pe toți cei care împart în felii de răspundere colectivă și individuală soarta recoltei în cîmpia Bolanului: marele program național de irigații, program de transformare revoluționară a naturii, la care secretarul general al partidului, tovarășul

Fîntînile din cîmpie

ARO, dar dă și cu sapa și dă zăvodă. „Primarul nu știe cînd am început noi și cum am început, că e tîndr, spune el cu o simpatie netrădată, dar cele 21 de vaci cu care-am început nu prea sînt în piciorie lângă cele 1100 de taurine de acum, iar dacă vă spun că am dat, pe această vale săracă (e adevarat, nu cu titlu permanent), 11.000 kg porumb boabe la hectar nu vă vine să credeți. Și poate nu veni și vremea cînd aceste recolte și altele mai mari -

de ce nu - să se generalizeze, să le obținem pe toate terenurile noastre”. Sigur că va veni acea vreme, noi credem chiar că a venit, iar Petre Baboi (eu cînd a zis partidul să fie brigadier am fost brigadier, cînd a zis să fie președinte de ceape am fost președinte de ceape și datorită am vrut să mi-o fac peste tot cum se cuvine) este omul potrivit, așa cum ne-o confirmă prima-

„NOROC BUN” HARNICILOR MINERI

(Urmare din pag. 1) uccentului sau aici pe investitii, această întreprindere aflată în plină dezvoltare, urmînd să ajungă la o producție anuală de peste 6 milioane tone lignit. Cele mai frumoase realizări în acest an le înregistrează colectivul minei Zegujani, acolo unde își desfășoară activitatea și brigada de tineret condusă de Sabin Căprioru. Lună de lună această brigadă s-a situat pe primul loc în întrecerea cu celelalte brigăzi ale exploatarii, o frumoasă întrecere ce se concretizează în aceste zile printr-o producție suplimentară de peste 42 de mii tone cărbune, 200 metri lucrări miniere de deschidere, 120 metri lucrări de pregătire și obținerea a 6,5 milioane lei economii la costurile de producție. Chiar și acest succes bilant este în măsură să illustreze eforturile minierii de la Zegujani, hotărîrea lor nestăruțată de a respecta un angajament de excepție - îndeplinirea integrală a planului de producție pe acest an pînă la data de 30 septembrie. „La începutul anului - ne spunea inginerul Dumitru Căprioru, șeful sectorului - noi ne-am angajat să sărbătorim Revelio-

topograful Constantin Cojocaru se prezintă cu realizări de excepție, realizări pe măsură faptelor și eforturilor zilnice depuse în abatajele subterane. Chiar în aceste zile am fost martor la două evenimente de excepție pe care colectivul le dedică Zilei minerului și apotelei sărbătorii naționale a poporului român de la 23 August: punerea în funcțiune, a trei luni înainte de termen, a unui nou abajal, asigurîndu-se astfel un spor de producție de peste 50 mii tone lignit și respectiv, realizarea în secție a abajalului cu conectorul la nivelul mecanizării de abataje, realizată prin autoutilaj, după o soluție originală găsită de inginerul Dumitru Căprioru. Acestea sînt sintetice cîteva din realizările minerilor de la Zegujani. Pentru mulți, foarte mulți dintre ei, ca, dealtfel, și pentru alți colegi din țară, această zi de 7 august 1983 este prima aniversare a miner, dar, cu siguranță ea va marca un moment de neuitat pe drumul mereu ascendent al devenirii și împlinirii profesionale. Pentru toți care au realizat minierii țării în aceste momente de emoționantă sărbătoare se cuvine să le adresăm cu toții un gînd curat de mulțumire și recunoștință. Noroc bun, minieri ai României socialiste!

